

Udfrielsen fra Egypten

*+R+†R P††NYA B†† P††NR††

I Det Gamle Testamente kan man læse, at jøderne, som dengang blev kaldt israelitter, var slaver i mange år i Egypten. En dag sagde Gud til Moses, at han skulle hjælpe jøderne ud af Egypten, og at Gud ville hjælpe ham og føre dem til landet, som Gud i sin tid havde lovet Abraham og hans efterkommere. Moses skulle gå til Farao og bede om, at jøderne måtte gå, og hvis han ikke gav lov, ville Farao og Egypten blive ramt af alverdens plager.

Men Farao havde ikke tænkt sig sådan uden videre at give sine slaver fra sig. De var god arbejdskraft for ham, og han behøvede dem for han havde byggeplaner. Derfor blev Egypten ramt af i alt ti plager, fordi Farao hver gang nægtede at lade jøderne rejse ud af Egypten. Den første plage forvandlede Nilens vand til blod, så alle fiskene døde, og vandet blev udrikkeligt. Derefter blev Egypten ramt af store sværme af frøer, myg, fluer og græshopper, som ødelagde alting. Deres kvæg døde af pest og bylder, og landet blev ramt af forskellige former for uvejr. Men hver gang skete det samme. Farao kaldte på Moses og bad ham stoppe plagen og lovede, at jøderne skulle for lov til at gå, men lige så snart plagen var forsvundet, fortrød Farao, og de fik alligevel ikke lov til at gå.

Til sidst besluttede Gud at sende den tiende og sidste plage, som ville blive helt forfærdelig, for han ville sende døden. Alle førstefødte i Egypten ville blive slået ihjel, og det skulle gælde for både dyr og mennesker. Selv Faraos førstefødte søn ville ikke blive skånet, og det ville helt sikkert få Farao til endelig at overgive sig og lade jøderne rejse. Kun alle jøderne ville ikke blive ramt af døden.

Gud fortalte Moses, hvad jøderne skulle gøre for at undgå at blive ramt af døden. Hver familie skulle slagte et lam og smøre noget af dets blod på deres dørstolper og på bjælken over dørene. Når dødens engel kom til Egypten for at slå alle førstefødte ihjel, ville han se tegnet på døren og springe jødernes huse over, og deres børn ville blive skånet. Moses skulle også fortælle jøderne, at vi skulle være rejseklare, så de kunne forlade deres hjem, lige så snart de fik besked på det. Derfor ville der ikke være tid til, at deres brød kunne nå at hæve. I stedet skulle de spise brød, som ikke var hævet, og derfor var usyret brød og lignede en slags knækbrød. De skulle spise lammekødet samt bitre urter til. Dagen skulle efterfølgende være en mindedag, og når jøderne var kommet godt ud af Egypten, skulle de fremover hvert år på samme tid fejre denne begivenhed som begyndelsen på et nyt år. Festen skulle de kalde påske, som på hebraisk hedder pesach, fordi det betyder at gå forbi. Det skulle minde dem om, da Gud sendte dødens engel, men at han skånedes jøderne ved at gå forbi deres huse og dermed udfriede

dem fra Egypten. Festen skulle vare i syv dage, og i de syv dage måtte de ikke spise usyret brød til minde om, at Gud førte jøderne ud af Egypten.

Jøderne gjorde som Gud havde sagt til dem, og om natten lød der frygtelige skrig fra alle egypternes huse, hvor dødens engel dræbte den førstefødte. Men ingen af jødernes børn blev dræbt pga. blodet, som de havde smurt på dørstolperne som et tegn til dødens engel.

Faraos søn døde også og forfærdet sendte han bud til Moses, og han forlangte, at jøderne skulle føres ud af Egypten så hurtigt som muligt. Heldigvis var alle jøderne rejseklare, så da de havde fået beskeden, strømmede de ud af husene og begyndte deres fælles rejse ud af Egypten, frem mod det land, som Gud i sin tid havde dem.

Gud var med folket, mens de gik, og han viste dem vejen. Om dagen gik Gud i en skysøjle og om natten var han som en ildsøjle.

Men Faraos søn døde også og forfærdet sendte han bud til Moses, og han forlangte, at jøderne skulle føres ud af Egypten så hurtigt som muligt. Heldigvis var alle jøderne rejseklare, så da de havde fået beskeden, strømmede de ud af husene og begyndte deres fælles rejse ud af Egypten, frem mod det land, som Gud i sin tid havde dem.

Men Farao var vred, og han fortrød, at han havde ladet jøderne rejse. Han sendte derfor hele sin hær efter dem. De indhentede dem lige inden Det Røde Hav. Jøderne så og hørte den egyptiske hær, og de blev bange. Men Moses sagde, at de ikke skulle være bange, for Gud ville frelse dem. I det samme lagde skysøjlen sig bag dem som et mørke mellem jøderne og Faraos hær. Gud sagde til Moses, at han skulle række sin stav ud over havet. I det samme begyndte en stærk østenstorm at blæse, og havet delte sig, så jøderne kunne gå over på den anden side af havet. Da de var nået over på den anden bred, sagde Gud til Moses, at han igen skulle række sin stav ud over havet. Da Moses gjorde det, slog vandet straks ned over den egyptiske hær, som var sat efter jøderne. Hele hæren druknede. Gud havde reddet jøderne, og glade kunne de fortsætte vandringen mod det land, som Gud havde lovet dem.

